

Arrest

Nr. 32 780 van 16 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 17 augustus 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sji'ietische Arabier afkomstig uit Bagdad. U was niet politiek actief. U verklaart dat u sedert 14 juli 1997 als luitenant werkte bij de Militaire Inlichtingendienst (Mudiriyya al-Istikhbarat al-'Askariyya). Na de val van het regime van Saddam Hussein vernam u berichten over doden en wraakacties. U besloot om deze reden in juni 2003 onder te duiken bij uw zuster (A.) in de wijk al-Salihiyé. Op 1 september 2003 wenste u uw familie eens te gaan bezoeken thuis. U werd echter vlakbij uw huis op straat aangevallen door mensen van uw wijk. U kon uw leven op het nippertje redden. U vluchtte hierna onmiddellijk naar uw vriend (A.K.A.) in de wijk al-Mansour. Twee dagen later bracht hij u naar het huis van zijn schoonouders in de Palestinastraat in Bagdad. Ondertussen vernam u dat uw

familie het huis verlaten had. U besloot het land te verlaten. U verliet Bagdad en Irak op 6 november 2003 en op 8 november 2003 kwam u volgens uw verklaringen reeds aan in België, waar u vier dagen later asiel aanvroeg. Ondertussen vernam u dat uw broer gedood werd in maart 2005 en dat uw vriend (A.), met wie u nog contacten had in Irak, gedood werd op 17 april 2006.

B. Motivering

Niettegenstaande de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw asielaanvraag ontvankelijk is, dient in de fase ten gronde door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag ongegrond is en dit om volgende redenen. U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 17 mei 2006 (CGVS1) en op 22 juni 2006 (CGVS2).

Vooreerst legt u een **Irakese identiteitskaart** naar voren. Uit een analyse van de door u voorgelegde identiteitskaart - die in opdracht van het Commissariaat-generaal werd uitgevoerd door het OCRFD (Office Central de Répression des Faux Documents), Directoraat-generaal van de Gerechtelijke Politie, Federale Politie- is gebleken dat dit document een manifeste vervalsing is (dd. 17 mei 2006). Aangezien deze vaststelling aantoont dat u gepoogd heeft om de Belgische overheid te misleiden door valse papieren voor te leggen, dient te worden geconcludeerd dat uw asielaanvraag bedrieglijk is en wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Van de resultaten van deze analyses werd een kopie aan het administratief dossier toegevoegd.

Hoe dan ook, naast het voorleggen van een valse identiteitskaart, rijzen er bovendien vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u sinds 1997 tewerkgesteld was bij de Militaire Inlichtingendienst. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u **tegenstrijdige verklaringen** aflegt met betrekking tot uw collega's. Zo verklaart u vooreerst op het CGVS dat u steeds met dezelfde vijf officieren werkte. Raid (majoor) (A.Q.A.) werd wel gepromoveerd naar muqadem (luitenant-kolonel) en Naqib (kapitein) (F.M.) werd overgeplaatst naar het leger als officier voor de inlichtingendienst. Hij werd nooit vervangen (zie gehoorverslag CGVS1, pp. 4 en 5). Op een bepaald moment waren jullie dus met vijf in plaats van zes officieren. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter dat niemand van de officieren van rang veranderde en dat niemand van de officieren overgeplaatst werd naar het leger, dat jullie steeds met zes officieren werkten, nooit met vijf (zie gehoorverslag CGVS2, p. 5). Met deze discrepanties geconfronteerd beweerde u nooit zulke uitspraken te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS2, p. 5). Deze uitleg van uwentwege kan niet overtuigen gezien u zeer expliciet was in uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS.

Het is bovendien **merkwaardig dat u verklaart deze job binnen de Militaire Inlichtingendienst te hebben verkregen zonder dat iemand voor uw aanstelling zou hebben geijverd** (zie gehoorverslag CGVS1, p. 5). Nochtans is het bekend dat de rekrutering voor de Militaire Inlichtingendienst meestal gebeurde door personen die men zeer goed kende en met wie men goede relaties onderhield, zoals familieleden, stam- of clangenoten, vrienden, burens of studiegenoten. Het personeel van de Militaire Inlichtingendienst werd steeds grondig doorgelicht. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waren de meeste rekruten voor deze inlichtingendienst soennitische Arabieren die afkomstig waren uit de regio Mosul-Bagdad-Ramadi, en vooral uit Tikrit. Tot eind jaren '80 zouden ook niet-soennieten gerekruteerd zijn bij de Istikhbarat, maar na de sji'itische en Koerdische intifada van 1991 werd dit aanzienlijk moeilijker, hoewel het sporadisch nog gebeurd zou zijn in geval van sji'ieten en Koerden die afkomstig waren van bijzonder regime-getrouwe families. Het is dan ook merkwaardig dat u als sji'iet zomaar, zonder een vertrouweling als tussenpersoon, enkel op basis van uw diploma en lichaamsbouw en het feit dat uw familie niet opposeerde, aangeworven werd.

Tenslotte rijzen er twijfels aangaande het door u beweerde **vertrek uit Irak in november 2003**. Zo verklaart u verkeerdelijk dat u reeds uit het land was toen de twee zonen van Saddam gedood werden en toen er een bomaanslag gepleegd werd op de belangrijke sji'itische leider Ayatollah Muhammed Bakr al-Hakim (zie gehoorverslag CGVS1, p. 9), gebeurtenissen die zich enkele maanden voor uw vertrek uit Irak afspeelden. Deze gebeurtenissen zijn dermate belangrijk, temeer voor u, een vertrouweling van Saddam Hussein en een sji'iet, waardoor moeilijk kan aangenomen worden dat u, indien u effectief pas in november 2003 het land verliet, zich zou vergissen aangaande de chronologie van deze gebeurtenissen en de vertrekdatum uit uw herkomstland.

Naast een identiteitskaart, die reeds in een bovenstaande paragraaf werd besproken, legt u een overlijdensattest van uw broer naar voren. Doch dit attest vormt geen onmiddellijk bewijs dat uw broer gedood werd omwille van uw activiteiten tijdens het voorgaande regime. Immers, uit het feit dat hij gedood zou zijn door kogels afgevuurd door terroristen, kan dit niet worden afgeleid en bijgevolg vermag ook dit document niet de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag in een positieve zin te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot zijn identiteitskaart betoogt verzoeker dat hij zonder identiteitsdocumenten het land is binnengekomen. Na aankomst in België nam hij contact op met zijn vriend A., welke op zijn verzoek een identiteitsbewijs opstuurde. Het betreft dus niet het originele identiteitsbewijs van verzoeker, doch een exemplaar dat hij heeft aangevraagd aan A. Hij heeft dit zelf niet aangevraagd bij de Iraakse overheden, doch betoogt dat zijn juiste identiteitsgegevens erop worden vermeld. Dat de identiteitskaart niet echt was kon worden vermoed doch doet volgens verzoeker geen afbreuk aan zijn Iraakse afkomst.

Aangaande zijn collega's voert verzoeker aan dat hij bij de twee lange interviews steeds op gedetailleerde wijze het verhaal kon brengen over zijn werksituatie bij de Iraakse inlichtingendienst en bijzonder goed op de hoogte was van de details met betrekking tot de werking van zijn dienst. De onduidelijkheden aangehaald in de bestreden beslissing zijn volgens hem dan ook onbelangrijk in het kader van het hele gehoor. Verzoeker acht het geloofwaardig dat hij niet op de hoogte was van de verdere en hogere structuur van de militaire inlichtingendiensten aangezien deze wellicht geheim werden gehouden voor tewerkgestelden op de lagere niveaus. Verzoeker stelt dat hij misschien wat onduidelijk is geweest nopens de benoeming van een van zijn collega's, hetgeen misbruikt wordt om hem in diskrediet te brengen. Hij stelt dat hierbij vermeld dient te worden dat hij bij de interviews werd bijgestaan door een verschillende tolk. Zijn raadsman zou hebben kunnen vaststellen dat de militaire graden voor beide tolken voor problemen zorgden, zodat het niet onwaarschijnlijk is dat een misverstand met betrekking tot de graden en de juiste benoeming ervan de oorzaak is geweest van de onduidelijkheid. Verzoeker stelt overigens dat hij, hiermee geconfronteerd, onmiddellijk heeft geprotesteerd en te verstaan heeft gegeven dat hij dergelijke uitspraken nooit heeft gedaan en dat deze wellicht te wijten waren aan een misverstand bij de vertaling of het neerschrijven ervan. Verzoeker deed immers zijn verhaal in het Arabisch, waarna dit door de tolk werd omgezet in het Engels om uiteindelijk door de interviewer in het Nederlands te worden genoteerd. Met betrekking tot de militaire graden zou er een discussie geweest zijn tussen verzoeker en de tolk, bovendien gevolgd door een misverstand tussen de tolk en de interviewer. Op een gegeven ogenblik heeft de interviewer zelfs de documentatie met militaire graden willen raadplegen, doch deze bleek niet voorhanden. Het zou dan ook totaal ten onrechte zijn dat verzoeker ondanks zijn coherente en geloofwaardige verhaal, thans op dergelijk misverstand zou worden afgestraft. Minstens zou een bijkomend interview moeten worden georganiseerd om duidelijkheid te scheppen.

Betreffende de geloofwaardigheid van het feit dat hij dergelijke functie kon bekomen, voert verzoeker aan dat hij op het interview inderdaad niet meteen de persoon kon aanwijzen aan wie hij zijn benoeming te danken had. Evenwel is terloops naar voor gekomen dat hij een aangetrouwd familielid had met een hoge functie en dat zijn ouders in hun kledijzaak vaak het bezoek kregen van hooggeplaatste ambtenaren. Derhalve zou zijn familie kennelijk zeer goed aangeschreven hebben gestaan bij de lokale overheden.

Verzoeker verklaart dat hij slechts kennis heeft genomen van de in de bestreden beslissing aangehaalde gebeurtenissen na zijn vertrek uit Irak. Dit is begrijpelijk daar uit het interview blijkt dat hij geruime tijd heeft moeten onderduiken en afgesneden was van de buitenwereld. De grootste uitdaging die hij had was overleven. Derhalve is het niet onmogelijk dat hij slechts na zijn terugkeer hiervan kon kennismaken zodat op deze basis niet kan worden aangenomen dat zijn verklaringen niet kloppen. Tevens geeft hij aan dat er op dat moment tal van belangrijke gebeurtenissen kort op elkaar plaatsvonden in Irak.

Verzoeker benadrukt nogmaals zijn gedetailleerde verklaringen met betrekking tot de militaire inlichtingendienst, hij wijst erop dat hij zelfs op de plattegrond van Bagdad de precieze locatie kon aangeven van de kazerne, correct alle vragen heeft beantwoord met betrekking tot de verblijfplaatsen van de president en vooraanstaande Iraakse leiders in Bagdad en zelfs de te volgen route naar de kazerne perfect kon verwoorden. Verzoeker betoogt dat hij naar aanleiding van het interview duidelijk

heeft bewezen vertrouwd te zijn met de Iraakse staat en Bagdad. Dit overtreft het feit dat hij een valse identiteitskaart zou bezitten en dat er onduidelijkheden zitten in zijn verklaringen.

Verzoeker stelt dat hij de laatste jaren toch weer contact heeft met zijn familie in Irak. Zij hebben voor hem een Iraaks paspoort bekomen in Bagdad. Dit werd uitgegeven op 21 januari 2009. Verzoeker voegt dit paspoort in origineel bij het verzoekschrift tot voortzetting en geeft aan dat het een echt paspoort betreft, uitgegeven door de bevoegde diensten in Irak.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 69 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel werd opgeheven. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Uit de informatie in het dossier blijkt dat verzoekers identiteitskaart niet-authentiek is. Na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie bleek meerbepaald dat het gaat om een namaking door middel van kleuren inkjet en dat het boekdruknnummer en de offsetdruk in het document ontbreken (administratief dossier, stuk 19: documenten). Dat verzoeker ter adstructie van zijn asielaanvraag gebruik maakt van een niet-authentieke identiteitskaart doet manifest afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar verzoeker hieromtrent leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij zonder identiteitsdocumenten naar België kwam, dat het neergelegde stuk niet zijn originele identiteitskaart betreft daar hij dit exemplaar aanvroeg via zijn vriend en dat derhalve vermoed kon worden dat het vals is, doch deze beweringen kunnen niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen en doen geen afbreuk aan het feit dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoekers werd immers reeds tijdens het gehoor bij het CGVS geconfronteerd met de vaststellingen, gedaan door de Federale Politie, waarop hij verklaarde: *"Het is wel echt, authentiek, ik heb het meegenomen. Is zelfs niet gezonden door familie of (A.), maar ik was degene die het bracht vanuit Irak"* (administratief dossier, stuk 3, p.5). Verzoeker legde daarnaast incoherente verklaringen af omtrent zijn familie, daar waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat hij vijf zussen heeft (administratief dossier, stuk 16, nr.32), terwijl hij bij het CGVS aangaf dat hij slechts drie zussen had (administratief dossier, stuk 7, p.6).

Verzoeker brengt, ondanks dat hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij de laatste jaren weer contact heeft met zijn familie, geen begin van bewijs bij bijbrengt ter staving van zijn beroepsactiviteit voor de militaire inlichtingendienst, en dit terwijl deze beroepsactiviteit de directe oorzaak zou hebben gevormd voor zijn voorgehouden problemen.

Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij geen lid was van een politieke partij en niet politiek actief was (administratief dossier, stuk 16, nr.42). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij uitdrukkelijk dat voor zijn selectie voor de inlichtingendienst in het geheel niemand van zijn grote familie actief was voor de regering en dat bij zijn weten ook niemand van zijn clan actief was. Verzoeker gaf bovendien slechts aan één persoon te kennen die werkt voor de regering of Baath-partij, meerbepaald de broer van één van zijn schoonbroers, doch kon diens precieze functie niet preciseren. Hij verklaarde dat niemand hem zou hebben aanbevolen en dat hij geen geld betaalde om daar te geraken, doch dat de selectie geschiedde op basis van lichaamsbouw en in functie van de familie. Verzoeker stelde dat niemand van zijn familie lid was van de Baathpartij, hijzelf ook niet. Bovendien bleek hij de dag van de

Baathpartij niet te kennen en kon hij niet aangeven wanneer de verjaardag van de Baath werd gevierd (administratief dossier, stuk 3, p.5; stuk 7, p.5, 9). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij, noch zijn broers of zussen, en dit ondanks dat zij allen universitaire studies hebben gedaan, Baathlid waren of een Baathrang hadden (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Uit de informatie die door verweerder wordt bijgebracht blijkt nochtans dat scholen en universiteiten onder zware Baathcontrole stonden en dat het niet-registreren bij de Baathpartij uitgelegd zou kunnen worden als het niet delen van de ideologie en het niet steunen van het regime, zodat registratie onder studenten gemeengoed was. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat zijn familie kennelijk zeer hoog aangeschreven stond bij de overheid vindt geenszins steun in zijn hoger vermelde verklaringen. Uit het loutere feit dat hooggeplaatste personen de winkel van zijn ouders bezochten kan evenmin worden afgeleid dat verzoekers familie hoog aangeschreven stond. Verzoeker betwist de bestreden motivering niet waar deze stelt dat het nochtans bekend is dat (i) de rekrutering voor de militaire inlichtingendienst meestal gebeurde door personen die men zeer goed kende en met wie men goede relaties onderhield (ii) het personeel van de militaire inlichtingendienst meestal grondig werd doorgelicht (iii) de meeste rekruten soennitische Arabieren waren, afkomstig van Mosul, Bagdad, Ramadi en Tikrit (iv) na de intifada van 1991 het voor Sjiïeten en Koerden aanzienlijk moeilijker werd om bij de Istikhbarat binnen te geraken, hoewel dit sporadisch nog gebeurde in het geval deze personen afkomstig waren van bijzonder regime-getrouwe families. Derhalve motiveerde de bestreden beslissing met recht dat het, gelet op zijn hoger vermelde verklaringen, als Sjiïet, zomaar zonder een vertrouweling als tussenpersoon, niet aannemelijk is dat verzoeker louter op basis van zijn diploma, zijn lichaamsbouw en het feit dat zijn familie niet opposeerde, zou zijn aangenomen.

Verzoeker legde bovendien herhaaldelijk incoherente verklaringen af omtrent zijn toetreden tot en activiteiten voor de militaire inlichtingendienst. Verzoeker gaf in de door hem neergelegde verklaring aan dat hij op 5 september 1996 begon aan zijn legerdienst in het trainingskamp Khan Beni Saad. Vervolgens werd hij geselecteerd voor de militaire inlichtingendienst en moest hij zich aanmelden bij de militaire academie/2 in Roustemië, waar hij een opleiding volgde van 5 maart 1997 tot 17 juli 1997. Na deze opleiding werd hij benoemd tot luitenant en naar de militaire inlichtingendienst in Khademië gestuurd, waar hij op de afdeling economaat verantwoordelijk werd voor de droge voeding voor het personeel tot aan de val van het regime van Saddam Hussein (administratief dossier, stuk 19: documenten). Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat hij reeds sedert 14 juli 1997 werkte als luitenant voor de militaire inlichtingendienst (administratief dossier, stuk 16, nr.42). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij wapentraining kreeg in het trainingskamp vanaf 5 juni 1996, hetgeen niet kan worden gerijmd met het feit dat hij slechts op 5 september 1996 begon aan zijn legerdienst in het trainingskamp. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn opleiding in Al Roustemië duurde van 5 maart 1997 tot 5 juli 1997 en moest zijn advocaat hem erop wijzen dat hij eerder verklaarde dat deze tot 17 juli duurde. Tevens gaf verzoeker aan dat hij nog voor de oorlog, terwijl Saddam nog aan de macht was, op 8 maart 2003 deserteerde, hetgeen niet strookt met zijn eerdere verklaring dat hij zou hebben gewerkt tot de val van het regime (administratief dossier, stuk 7, p.3-5). Gedurende het derde gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij naar het militaire trainingskamp in Khan Benisaat ging, dat zijn training eindigde op 17 juli 1997 en dat hij vanaf die datum in het directoraat van de militaire inlichtingendienst werkte tot het begin van de oorlog. Even verder herhaalde hij nogmaals dat hij werkte tot eind maart, wanneer de oorlog begon (administratief dossier, stuk 3, p.4). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers toetreding tot de militaire inlichtingendienst.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn beweerde collega's. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat zij met zes waren in zijn afdeling. Hijzelf was Mulazim (tweede luitenant). Gevraagd naar de rest, antwoordde hij: *"Muqadem (luitenant-kolonel) Zaid Selman Daoud, Raid (majoor) Ali Qarar Ali, Naqib (kapitein) Faik Fadel Murad, mulazim awal (eerste luitenant) Abdel Amier Fadel. En ik"*. Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat er twee veranderingen plaatsvonden in zijn dienst gedurende de jaren dat hij er werkte, meerbepaald gaf hij aan: *"Raid (majoor) werd gepromoveerd naar muqadem (luitenant-kolonel) (Ali Qarar Ali). Naqib (kapitein) Fadel Murad werd overgeplaatst naar het leger als officier inlichtingendienst"*. Deze overplaatsing zou hebben plaatsgevonden in 2000 en de overgeplaatste persoon zou niet zijn vervangen (administratief dossier, stuk 7, p.4-5). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat er iemand van rang zou zijn veranderd en beweerde hij dat iedereen nog dezelfde rang had als wanneer hij de job verliet. Tevens ontkende hij uitdrukkelijk dat één van zijn collega's zou zijn overgeplaatst naar het leger en officier zou zijn geworden, alsmede dat zij ooit slechts met vijf zouden hebben gewerkt (administratief

dossier, stuk 3, p.5). Verzoeker poogt deze tegenstrijdigheden in het verzoekschrift toe te schrijven aan vertaalproblemen omtrent de precieze inhoud van de militaire graden, doch zijn bewering dat zijn raadsman problemen kon vaststellen aangaande de vertolking hiervan vindt geen steun in het dossier, aangezien deze gedurende de gehoren nergens melding maakte van enig probleem van die aard, en dit ondanks dat bij het begin van de interviews duidelijk werd gemaakt dat dergelijke problemen dienden te worden gemeld. De hoger geciteerde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar. Het was verzoeker zelf die het onderscheid maakte tussen de graden 'Raid' en 'Muqadem' en die aangaf dat de 'Raid' werd gepromoveerd tot 'Muqadem', terwijl hij later ontkende dat er iemand van rang veranderde. Indien er derhalve al enige onduidelijkheid zou zijn geweest omtrent de precieze vertaling van de twee voornoemde graden, dan nog zou dit geen afbreuk kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Bovendien kan evenmin worden ingezien hoe de beweerde onduidelijkheid met betrekking tot de militaire graden de tegenstrijdigheid aangaande de vraag of verzoekers collega al dan niet werd overgeplaatst naar het leger zou kunnen opheffen. Het voormelde ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde activiteiten voor de militaire inlichtingendienst.

Op basis van de voorgaande vaststellingen kan er geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij voor de militaire inlichtingendienst hebben gewerkt van 1997 tot 2003. Bijgevolg maakt hij de concrete problemen die hij ingevolge zijn beroepsactiviteit zou hebben ondervonden evenmin aannemelijk.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn verblijfplaatsen in Irak sedert de val van het regime van Saddam Hussein. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij van 1 juni 2003 tot 1 september 2003 bij zijn zus verbleef. Daarvoor zou hij in zijn eigen huis hebben verbleven (administratief dossier, stuk 7, p.3). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij van bij het begin van de oorlog, in maart 2003, drie maanden bij zijn zus verbleef. Vervolgens zou hij van 1 juni 2003 tot 1 september 2003 bij hem thuis hebben verbleven (administratief dossier, stuk 3, p.4). Verzoeker betwist bovendien niet dat hij verkeerdelijk verklaarde dat hij reeds uit het land was op het ogenblik dat de twee zonen van Saddam werden gedood en wanneer er een bomaanslag werd gepleegd op de belangrijke sjiitische leider Ayatollah Muhammed Bakr Al-Hakim. De bestreden beslissing stelt met recht dat moeilijk kan worden aangenomen dat verzoeker, als Sjiit en vertrouweling van Saddam Hussein, zich omtrent dermate belangrijke gebeurtenissen zou vergissen. Derhalve doen zijn verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat hij Irak slechts in november 2003, enkele maanden na voornoemde gebeurtenissen, zou hebben verlaten. Verzoekers poging om het voorgaande te vergoelijken is niet afdoende. Dat hij afgesneden was van de buitenwereld kan niet worden aanvaard, daar hij gedurende de maanden voorafgaand aan zijn vertrek verbleef bij zijn zus en zijn vriend, zodat hij via hen hiervan op de hoogte kon komen. Hoe dan ook dient te worden aangenomen dat van verzoeker, zelfs indien deze slechts na zijn vertrek weet kreeg van de moord op de zonen van Saddam en de belangrijke Sjiitische leider, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dergelijke belangrijke gebeurtenissen correct kan situeren. Ingevolge het voormelde kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verblijf in Irak na de val van het regime van Saddam Hussein.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn vlucht naar België. In de verklaring, neergelegd door zijn advocaat, gaf hij aan dat hij bij zijn vriend A. verbleef in Mansour van 1 september 2003 tot 3 september 2003. Vervolgens zou hij in het huis van de oom van A. in de Palestijnenstraat zijn gebleven tot 7 november 2003. Daarna verbleef verzoeker in El Medan in Istanbul, van waaruit hij op 8 november 2003 per vrachtwagen naar België reisde (administratief dossier, stuk 19: documenten). Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij op 1 september 2003 vluchtte naar zijn vriend A. *Karar Ali*. Deze zou hem vervolgens op 3 september naar het huis van zijn schoonouders hebben gebracht in de Palestijnenstraat. Tevens gaf verzoeker aan dat hij op 6 november het land verliet. Het vertrek vanuit Turkije zou hebben plaatsgevonden op 7 november en verzoeker zou zijn aangekomen in België op 8 november 2003 (administratief dossier, stuk 16, nr.24, 42). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op 1 september 2003 vluchtte naar het huis van zijn vriend A. *Al-Douleyymi* en gaf hij aan dat hij bij deze persoon bleef tot aan zijn vertrek. A. zou verzoeker op 3 september 2003 naar het huis van zijn oom hebben gebracht. Verzoeker verklaarde dat hij hier bleef tot 1 november 2003, hetgeen werd gecorrigeerd door zijn advocaat naar 7 november 2003. Op 7 november 2003 zou verzoeker vervolgens het land hebben verlaten met de hulp van twee smokkelaars. Zowel deze smokkelaars als verzoeker waren verkleed als Amerikaanse militairen (administratief dossier, stuk 7, p.2-3, 6). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat hij was

verkleed als Amerikaans militair, doch gaf hij aan dat hij normale kledij aanhad (administratief dossier, stuk 3, p.5). De voormelde vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde reisweg vanuit Irak naar België.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde beroepsactiviteit bij de Istikhbarat, noch aan de concrete problemen die hij zou hebben ondervonden. Bovendien kan er, ingevolge verzoekers ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, geen geloof worden gehecht aan zijn verblijf in Irak sinds de val van het regime van Saddam Hussein, noch aan zijn beweerde reisroute naar België.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Uit de overlijdensakte (administratief dossier, stuk 19: documenten) van verzoekers broer kan slechts worden afgeleid dat deze werd gedood door terroristen. Hieruit blijkt geenszins enig verband tussen deze feiten en verzoekers voorgehouden asielmotieven of beroep, zodat dit stuk zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet kan herstellen.

Het paspoort dat verzoeker neerlegt werd uitgereikt te Bagdad op 21 januari 2009 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de Iraakse autoriteiten dergelijk belangrijk en strikt persoonlijk document zouden uitreiken aan familieleden van verzoeker.

Dit klemt des te meer daar verzoeker, ondervraagd conform artikel 14 PR RvV, ter terechtzitting onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop hij het paspoort zou hebben bekomen. Hij verklaart ter terechtzitting immers dat hij zijn broer contacteerde op 28 januari 2009 en dat deze twee tot drie maanden na dit contact het paspoort bewam. Deze uitleg kan niet worden gerijmd met de voormelde datum van uitreiking van het document.

Bovendien is het, aangezien verzoeker reeds in België verblijft sedert november 2003, erg bevreemdend dat zijn paspoort zijn vingerafdruk bevat. Verzoekers verklaring hiervoor ter terechtzitting is geenszins aannemelijk. Hij beweert immers dat hij in België een kopie heeft genomen van zijn vingerafdruk, dat hij deze kopie heeft doorgefaxt naar Irak en dat de autoriteiten daarvan een kopie hebben opgenomen in zijn paspoort. Uit het paspoort blijkt nochtans dat de erin opgenomen vingerafdruk in blauwe inkt is weergegeven.

Het medische attest (administratief dossier, stuk 19: documenten) vermeldt slechts dat verzoeker sedert 17 april 2006 ziek was en daardoor werkverlet was van 20 april 2006 tot 3 mei 2006.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, c en 69 van de Vreemdelingenwet, alsmede van artikel 3 EVRM. Hij is afkomstig van Bagdad en legt zijn Iraaks paspoort voor. Verzoeker betoogt dat de situatie in Bagdad tot op heden een oorlogssituatie is, zodat het terugsturen van mensen naar daar een schending vormt van artikel 48/4, c van de Vreemdelingenwet. Op basis van publicaties en andere is hij ervan op de hoogte dat verweerder tot op de dag van vandaag erkent dat de situatie in Centraal-Irak uitermate onveilig is. Uit de bestreden beslissing is niet af te leiden dat verzoekers afkomst van Bagdad in twijfel wordt gesteld. Zijn vluchtmotieven en de datum van zijn vertrek worden weliswaar betwijfeld, maar niet zijn afkomst. Verzoeker stelt dat uit rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie blijkt dat het voldoende is dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Hij citeert rechtsleer van het UNHCR aangaande de bewijslast inzake asielaanvragen, meerbepaald de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998 en het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van januari 1992. Hij verwijst tevens naar het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Eén jaar subsidiaire bescherming in België*, daterend van februari 2008.

Bovendien zou verzoeker bij zijn terugkeer een persoonlijk risico lopen op ernstige schade, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 69 van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.1.2 bepaalde. 3

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Uit het sub 2.1.2 bepaalde blijkt dat verzoeker verkoos om zich ter staving van zijn asielaanvraag te bedienen van een niet-authentieke identiteitskaart, om bij de asielinstanties een fictieve beroepsactiviteit te schetsen, ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn verblijfplaatsen sedert de val van het regime en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisroute vanuit Irak naar België. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht.

Door verzoekers houding tijdens de opeenvolgende gehoren is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekeerd. Het is niet aan de Raad om, na vaststelling van bedrieglijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop, verblijfplaatsen en reisweg werd vastgesteld op basis van tegenstrijdigheden, inconsistenties en lacunes in kennis van markante gebeurtenissen. Daar de Raad door toedoen van verzoeker niet over de ware toedracht omtrent diens levensloop, opeenvolgende verblijfplaatsen en reisweg beschikt, is het onmogelijk een correct beeld te krijgen van een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513). Derhalve dient te worden opgemerkt dat hij zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen.

Te dezen dient tevens worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land, en dit vóór de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een (vorm van een humanitaire) bescherming genoot.

Derhalve toont hij niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS